

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-ilor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, C. MEITANI,

N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDĂCTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDĂCTOR-ADMINISTRATOR

George D. Nedelcu.— *Antagonisme.*
Const. Panaitescu.— *Notari Publici.*
Jurisprudența Română.— *Inalta Curte de Casație și Justiție, secția II.*— Execuție silită.— Contestație.— Terțiu achizitor.— Chirias.— Opozabilitatea închirierii.
(Mihail Șșefănescu cu Raița Banu).
Curtea de Apel din București, secția IV.— *Misilie (contract de).*— Quantumul comisionului.— Reducțiune.— Dreptul de oprire al instanței judecătorești.
(Banca de Petrol Mine și Industrie cu Societatea „Astra Română” și Ion C. Stefla).
Trib. Ilfov, secția II com.— *Vânzare coactivă.*— Neexecutare.— Parte care e inculpă.— Daune.
(Radu Ionescu cu Soc. anon. română Uzinele Metalurgice „Neptun”).

ANTAGONISME

Puterea Judecătorească. Ordinul Avocaților.
Puterea executivă.

Nous valons autant que les autres, et les autres valent autant que nous: principe fécond en conséquences d'une application journalière.

J. B. Thibault.

Două luni de zile și mai bine, până alaltăeri, am asistat la un spectacol trist, dureros, sinistru chiar, căci fără după el mari pierderi morale.

Lumea oamenilor noștri de drept luase foc: polemici, delațiuni bârfături, idifamațiuni, „medizante”, insulte, „carteluri”.

Cauzele incendiului au fost unele lăuntrice Corpului judecătorească, subiective sau directe; altele din afară, obiective sau indirecte.

Cauzele subiective sau directe ale polemicei iscate între juriștii noștri trebuiesc căutate în mândria acestora care și-au luat sarcina să împartă justiția, în onoarea lor lăuntrică.

Cauzele obiective sau indirecte ale incendiului se găsesc în noua lege pentru organizarea și unificarea Corpului de avocați, în această mândrie a baroului român, „operă de adevărată civilizațiune, spectacol frumos de o adevărată destindere sufletească și națională în fața căruia politicianii să se descopere”.

Această lege în expansiunea ei a căutat să servească și de fir conductor între Corpul judecătorească și Corpul avocaților de o parte și între acest din urmă corp și public de altă parte.

Corpul judecătorească și Corpul avocaților sunt ca două corpuri electrice cu potențial diferit. Aceste două Corpuri nu sunt la același nivel electric. În raporturile ce au, potențialele lor nu răușesc să se lase sau să se ridice atât cât trebuie, pentru ca ele să ajungă la același nivel.

Punctele între cari există diferențe de potențial se unesc prin conductoare de rezistență. Când aceste conductoare sunt slabe se produce un scurt circuit.

Firul conductor din noua lege a avocaților pregătit pentru magistrați nu a fost destul de rezistent: de aici incendiul. Puțină rezistență câtă să fi avut și firul care tindea să lege publicul de avocați, căci și el a produs un scurt circuit.

Foul a izbucnit din patru părți deodată:

1. Nevoile materiale în care se zbate magistratura au excitat comizațiunea publică. Această comizațiune a zguduit sentimentele de mândrie ale magistraților și a făcut pe unii să iasă în arenă.

2. Prevaricațiunile unora dintre magistrați au revoltat conștiința morală a colegilor lor și au dat prilej oamenilor noștri politici și de drept să se erijeze în cenzeni, criticând și blamând urâtele moravuri ale magistraturii și acuzând autoritatea superioară de inacțiune sau de neputință de a aduce vre-un remediu.

3. Regulamentarea raporturilor dintre avocați și părți din noua lege pentru organizarea Corpului de avocați și anume dispozițiunile care privesc contra-semnarea obligatorie a petițiunilor și acțiunilor în justiție, și reprezentarea părților înaintea autorităților administrative echivalând cu regulamentul exploatarei părților, a îngrijorat pe imprișinați și a ridicat în contra prescripțiunilor legii mulțimea oamenilor de drept, cu excepțiunea juriștilor ce au contribuit la întocmirea legii și a celor ce au speculat dispozițiunile ei.

4. Deasemenea, „principiul novator al independenței „avocatului la bară față de magistrat”, introdus în noua lege a avocaților, zădărniciind puterile prezidentului ședinței de a face poliția ei, a provocat o virulentă critică din partea unui înalt magistrat care — mulți o spun — interpretează gândirea întregii magistraturi.

Principiilor semnăturii avocaților pe petițiuni, intervențiunii avocaților la autorități și independenței avocatului la bară, li s'a răspuns cu cuvintele latine

principiis obsta: răul să se înlăture dela început ca să nu se întindă.

Invectivele ce oamenii noștri de drept și oamenii politici și-au zis unii altora, în focul discuțiilor, prin presa politică, prin presa judiciară și în parlament au micșorat înălțimea unora dintre ei. Moartea lui Cicerone a fost cauzată de invectivele ce el a adresat lui Antoniu.

Pentru liniștirea spiritelor privirile tuturor au fost îndreptate către Puterea executivă care este factorul energetic în măsură să curme răul, căci ea are putința să se manifeste în organisme și al justiției și al Corpului de avocați, aceste organisme nefiind decât rezultatul condițiilor în care Puterea executivă, cu ajutorul parlamentului, le face să se miște.

Pentru prestigiul Corpului de avocați, ministrul justiției pare hotărât să aducă unele modificări noii legi pentru organizarea barourilor.

Această hotărâre a Puterii executive a agitat barourile din unele județe. Intruniri de protestare au avut loc și anchete în lumea avocaților, spre a li se afla părerile s'au făcut, iar „Unirea avocaților din România”, a convocat consiliul său general spre a delibera și a-și spune cuvântul.

Insuși fostul ministru al justiției, d-l I. T. Florescu, care a prezentat și a susținut înaintea parlamentului legea avocaților, târât de curent, sau împins de amor-propriu a luat pozițiune.

Mișcarea celor ce sunt legați de dispozițiunile legii avocaților este firească. Fiecărui nu-i place decât ceea ce îi este homogen a zis un gânditor din secolul trecut: omului de rând îi sunt homogene lucrurile de rând, omului înjosit cele înjositoare, tâmpitului cele confuze și prostului cele absurde; și mai bine decât toate îi plac fiecărui propriile sale lucrări, fiindcă îi sunt cu totul homogene.

Citând cuvintele filozofului din secolul trecut mă duc cu gândul la avalanșa de filozofi care, scăpând din condeiul prezidentului „Uninei avocaților” în articolul „d-l Manu și Hegel” din „Curierul Judiciar” cu No. 6, s'a rostogolit năpraznic peste prezidentul secției a treia a Curții de apel din București

Ca și o mitralieră care, cât te-ai șterge la ochi, aruncă un mare număr de proiectile, așa și prezidentul „Uninei avocaților”, în cuprinsul a 30 de linii dintr'o coloană de gazetă, a azvârlit în d-l Manu, ca să-l nimicească, cu nu mai puțin de zece filozofi: Hegel, Weber, Kant, Vico, Heraclit, Spencer, Durkheim, Comte, Sighele, Nietzsche.

Toate aceste proiectile ale directorului „Curierului Judiciar” dovedesc cunoștințe întinse, deovedesc erudițiune. Un doz însă, rău, sau excesiv, de un lucru' duce..... la ironia d-lui Manu asupra teoriei lui Hegel care a supărat pe d-l Dobrescu¹⁾. Mi-aduc aminie de spusese unui bătrân, — care nu era om de multă carte, dar avea simplitatea bunului simț pe care maturitatea o dă unora, — că învățătura prea multă uneori strică. Nu sunt lipsite de adevăr spusese bătrânului.

1) Imi închipui cât de supărat trebuie să fie d-l Dobrescu și py Lichtenberg care, vorbind de gloria lui Hegel, zice că „este o glorie trâmbitată de o coterie de interesați și reflectată de ecoul unor capete seci”.

Nu e de mirare ca incendiul la care am asistat să însemneze principiul unei noi vieți între oamenii noștri de drept cari compun magistratura și Corpul avocaților, ca juriștii noștri să renască din propria lor cenușă. Corpul judecătoresc și Corpul avocaților sunt instituțiunile chemate să lucreze împreună pentru împărțirea justiției; ele cată să fie însuflețite de sentimente de muncă frățească și de viață armonioasă.

Pe lângă modificările ce ministrul justiției voește să aducă legii avocaților pentru prestigiul Corpului lor, d-l Mărzescu a luat hotărârea fermă să ridice și prestigiul magistraturei.

Prestigiu... Acest cuvânt magic, de efect, cu mare putere de seducțiune, a fost germenul vrajbei între magistrați și avocați; el a alimentat agitația, a înăsprit relațiunile dintre ei și le-a stricat armonia, care de altfel a fost întotdeauna mai mult disonantă decât consonantă.

O întregă literatură a rulat înaintea publicului asupra prestigiului magistraturei, sub diferite titluri: „Prestigiul Justiției”, „Magistratura”, „Increderea în Justiție”, „Ministrul Justiției și Magistratura”, „Totul pentru Justiție”, „Magistratura și Politica”, „Salariile Magistraților”, „Ministrii și Magistrații”, „Purificarea Magistraturei”, „Grajdurile lui Augias”, „Iarăși art. 76 al legii avocaților”, „Mai bine fără Justiție decât cu o justiție bănuită”, „Pentru apărătorii noștri”, „O vom apăra cu căldură dar nu pe toată”, „Sinteze”, „D-l Manu și Hegel”, „Un răspuns”, „Avocații și Magistrații”, „Justiția și Dreptatea”, „Intre magistrați”, „Baroul și politicianii”, „Remunerațiile Magistraților și Prestigiul Justiției”, „Acum pentru D-l Ministru al Justiției”, etc. etc.

Doamne! Doamne! câte păreri, câte bârfituri, câte insulte!

Această literatură (am enumerat numai pe aceia din gazetele pe care le citesc eu) a culminat printr'un „cartel”, neacceptat însă, dar urmat de două articole de gazetă: „Pentru demnitatea de om” și „Un caz patologic”.

Domnul C. Romano, prezident la secția IV a Curții de apel din București și D-l Stelian Popescu, directorul ziarului „Universul” și fost ministru al justiției, erau pe cale să ne ofere privescerea unui duel judiciar, pe care îl admisesse în principiu, ca probă juridică în diferendul dintre dânșii.

Ministrul justiției, d-l G. Mărzescu, răspunzând în Cameră unei interpelări în chestiunea prestigiului magistraturei și a atmosferei de suspiciune ce apasă asupra Corpului judecătoresc a legitimat abaterile dela datorie ale unor magistrați prin:

„Dezorganizarea facultăților juridice care trimet magistraturei elemente insuficient pregătite din toate punctele de vedere” și prin

„Politicianismul desfrânat care a prezidat la noile numiri”.

Diagnosticul boalei Corpului judecătoresc a fost pus: el suferă de școală și de politică: școala trimete elemente insuficient pregătite din toate punctele de vedere, politica alege pe cine îi convine din aceste elemente nepregătite.

Eu cred că diagnosticul nu e complet stabilit. Nu s'a avut în vedere trecutul bolnavului, nu i s'a făcut analiza sângelui. Rezultatul analizei spune că semnul care indică mai mult natura boalei este lipsa de pregătire morală care se ca pătă numai în familie.

Boala Corpului judecătoresc este, dar, mai complicată: el suferă și de familie. Facultățile sufletești, discernământul binelui și răului în familie se desvoltă; putreziciunea morală din familie se contractează.

Deși se cunoaște diagnosticul, tratamentul boalei nu este ușor.

Trebuie însănoșită mai întâi familia. Înșănătoșirea familiei, însă, nu o poate face decât muma. Ea este educatoarea omului, ea cârmuește familia, ea face lumea. Dar mama lipsește. Dacă femeia și-ar înțelege rolul în societate, boala ar fi ușor curabilă. Dar femeile în loc să se pregătească și să îndeplinească misiunea lor firească și necesară, ambiționează să facă pe agenții electorali, să devie șefi de culori. Seduse de viața extraconjugală și de partide mai mult sau mai puțin fine, le repugnă viața de familie, viața de interior; nu vor să fie mame chiar când sunt mame.

Am făcut o digresune. Am trecut dincolo de cercul în care se poate mișca ministrul de justiție, pentru ridicarea prestigiului magistraturii.

Viu la diagnosticul pus de d-l Mârzescu: școala și politica.

Școala ese deasemenea și ea din sfera de acțiune a ministrului justiției. El nu are altă putere decât să facă o selecțiune a elementelor ce i se trimit; și fiindcă școala îi furnizează elemente insuficient pregătite, nu va putea face decât o selecțiune negativă, adică să înlăture pe cele notabil rele.

Politica este singura boală de specialitatea ministrului de justiție. Dar din nenorocire politica este o rană de natură canceroasă, pentru care chirurgia poate foarte puțin.

Starea bolnavului este îngrijitoare; șansele de o perfectă însănoșire sunt minime.

Prestigiul magistraturii este în strânsă legătură cu independența ei.

Independența magistraturii atârână de sistemul de admitere și înaintare în funcțiunile judecătorești și de respectul de sine, de calitățile de ordin profesional și moral ale magistraților.

Acestea întocmesc cercul luminos, aureola, împrejurul capului Corpului judecătoresc. Acestea fac ca magistratura să lucească cu lumina ei proprie. Aureolei îi mai dă, apoi, strălucire și conducătorul justiției, factorul energetic, de capacitatea, de demnitatea și de prestigiul cărui sunt condiționate în oarecare măsură prestigiul și independența magistraturii.

Dacă misiunea judecătorului este cea mai înaltă și cea mai grea misiune ce se poate încredința unui om, nu mai puțin grea este și sarcina ministrului de justiție.

D-l Mârzescu, în hotărârea fermă ce a luat de a ridica prestigiul justiției, și-a pus pe umeri o grea povară, și-a asumat o mare răspundere.

Dea Dumnezeu să i se îndeplinească dorințele.

George D. Nedelcu

12 Martie 1924.

NOTARII PUBLICI

Printre numeroasele legi vechi și noi ce am moștenit în Basarabia este și *legea notarilor*, sau cumi se mai spne: *legea notarială rusă*¹⁾.

Felul în care se execută serviciul autentificării actelor, conform acestei legi, care conține multe dispozițiuni învechite și unele de prisos, a ridicat în practică o singură mare nemulțumire a populațiunei basarabene, contra taxelor prea urcate ce notarii pretind, și aceasta din pricina lipsei unui tarif oficial.

În genere, ca principii, legei nu i s'a adus multe obiecțiuni de magistrații și avocații din vechiul regat, nu numai din primul moment când nu era cunoscută, dar și mai târziu.

Se știe că funcționarea notariatului în vechiul regat, după legea organică din 1 Septembrie 1886, cu modificările din 1 Ianuarie 1887 și 11 Februarie 1904, era și este în multe părți criticată, și de cei care cunoșteau neajunsurile ei să cerea o îndreptare.

Actul Unirei tuturor ținuturilor locuite de români, a făcut ca ideia modificărilor așteptate și care erau menite să aducă unele îndreptări a notariatului nostru să fie complect părăsită și în urma a două congrese a notarilor publici, problema notariatului să se pună întreagă pentru toată țara.

După cele ce se publică prin ziare d. ministru al justiției se pare că e convins în sensul nu numai al menținerii notarilor dar să-i înființeze și în restul țării, unde nu se găsesc.

Firește, că schimbarea radicală ce s'a anunțat oficial și s'ar aduce în această direcțiune în vechiul regat, va stârni o furtunoasă controversă, cu păreri însuflețite și justificate, deoparte și dealta a celor două taberi ce s'au și format, pe temeuri puternice de drept, de realizare practică și cu osebire de îndelungata tradiție a vechiului sistem în țara românească.

Unele din păreri s'au și emis cu un pronunțat curent contra notarilor, tosuși să-mi fie îngăduit ca pe scurt prin câteva considerațiuni generale, fiind nuul din magistrații care m'am dus peste Prut odată cu justiția română, — să învederez în ce consistă parte din avantajele unui serviciu de notariat executat prin notarii publici, astfel cum se îndeplinește în Basarabia. Inconveniențele, și care sunt multe, le-am arătat cu altă ocazie²⁾.

Doi factori esențiali intră în alcătuirea notariatului rus: 1. *Notarul* care este funcționarul, neplătit de Stat, cu competența absolută de a da autenticitate legală oricărui act; și 2 *Primul notar*, funcționarul cu atribuții de a întregi lucrarea notarului în confecționarea actelor pentru bunuri imobiliare. Primul notar este atașat fiecărui tribunal, face parte din serviciile dependente imediat de tribunal.

a) Unul din marile foloase ce am avea, dacă se introduc notarii publici, este că se evită aglomerațiunile

1) Vezi *Legea notarilor*, tradusă de Ion Nădejde, juriconsult la înalta Curte de Casație și *Legea notarială rusă*, tradusă de G. C. Stere, avocat, colajonată de d-l Al. Varzar, consilier la Curtea de Apel din Chișinău.

2) Vezi *Cuvântul Dreptății*, No. 1, 2, 3, 5, 6 și 8 din 1922, *Notariatul în Basarabia*, de Const. Panuțescu, consilier la Curtea de Apel din Chișinău, care în curând va apare în broșură.

de oameni la tribunalele care sunt tocmai cele mai încărcate.

Exercitarea atribuțiilor, ce au notarii publici după lege, le execută în birourile lor, stabilite în diferite puncte ale orașului sau a localității în care sunt numiți.

Dacă într'un oraș de pildă sunt câteva birouri, lesne se înțelege că cei care doresc să facă un act au la dispoziție atâți notari publici, care în acelaș moment pot instrumenta.

E drept că legea rusă nu prescrie ca notarul public să aibă o circumscripție teritorială în jurisdicția tribunalului unde funcționează și desigur că o bună repartiție ar fi aceea de a se ține seamă de numărul populației și a nu permite ca toate birourile să se îngrămădească într'o parte numai a orașului. Trebuie dar de găsit mijlocul cel mai potrivit ca prin creșterea notarului public să se satisfacă cu ușurință și fără mari deplasări, nevoile celor ce vor apela la oficiul lor.

b) În sistemul legiuirei ruse notarul este creatorul actului. El ia o parte activă dela început, până la ultima lucrare ce operează în condicile lui.

Notarul public prin sfaturile lui dă directive părților și după felul cum se comportă nu atât în a procura cât mai în grabă actul, ci în a reuși să le convingă spre a-l alcătui așa cum cere legea și circumstanțele de fapt ale participanților, capătă încrederea tuturor și se bucură de un prestigiu deosebit în societate.

E cunoscut că notarul public, în țările unde există, are însemnătatea unui confesor și deținătorul de secrete a multor familii, Averi considerabile se distribuie în multe cazuri, numai în biroul vreunui notar.

În sistemul legiuirei noastre, judecătorul care instrumentează este un organ pasiv, nu este obligat la altceva decât la respectarea formelor extrinseci. La el se aduc spre instrumentare acte indeplinite și asupra cărora se pronunță prin formula rigidă de „admitere” sau „respingere”. Toată grija lui este asupra consimțământului și apărarea fiscalului.

c) Dar mai presus de toate instituția notarilor publici are importantul avantaj de a ridica părților sarcina în cercetarea registrelor.

Despre tot ce se scrie în registre asupra proprietății nemiscătoare răspunde primul notar. Când confirmă sau întărește un act e dator să vadă dacă transmisiunea sau altă modificare adusă dreptului de proprietate e valabilă și nu se lovește de vre-o piedică legală necunoscută la întocmirea lui.

Părțile nici n'au voie să pună mâna pe registre. Câte dificultăți nu întâmpină cineva, după legea noastră, la secțiile de notariat ale tribunalelor cu multe lucrări!

În afară de aceasta, umblând cu registrele numai primul notar sau locțiitorul său, e atent și caută pe cât se poate ca registrele să nu se deterioreze. Căci, astăzi la noi, ce e mai trist, ca în criza de justiție care se declară și se susține de unii, fățiș sau în surdină, să mai citim și plângeri de natura aceleia ce s'a publicat într'un z'ar de dimineață ¹⁾, că o petiție de căutarea sarcinilor s'a dat la arhivă, *din cauza registrelor deteriorate*.

Mă opresc aici și nu voesc să intru în multe amănunte asupra rezultatului ce s'ar obține prin notarii

publici, sau prin oricare mijloc sau soluțiune asemănătoare de remedierea răului de care suferă justițiabilii la constituirea actelor.

Un argument care se invoacă de toți cei care sprijină notarii publici este și acela că aproape toate țările din Occident au acest mod de organizare a notariatului și nu putem noi, cei din vechiul regat să ne opunem cu îndârjire la realizarea unei reforme, în ființă în tinuturile alipite, și care în principiile ei fundamentale constatăm că ne poate fi de multă utilitate practică pe terenul justiției.

E mai ușor să adoptăm noi ceva nou, decât să impunem un lucru de care nu eram pe deplin mulțumiți.

Este foarte adevărat că toți cei cari se opun la introducerea notarilor publici în vechiul regat, vor veni între altele și cu motivul hotărâtor că n'avem un personal pregătit care să fie numit în posturile ce se vor înființa.

În privința aceasta e bine să se vadă că în Rusia, legea notarială din 14 Aprilie 1866 n'a fost aplicată efectiv în toate provinciile imperiului rus, tocmai din cauza lipsei personalului necesar.

În Basarabia se pune în vigoare dela 1 Martie 1870.

Lucrul se explică ușor. În Rusia pela 1866, și multă vreme încoace, domnea o adâncă ignoranță. Cu toate acestea introducerea notarilor publici nu s'a părut deloc extraordinară. Instituțiunea putea să dispară și după ce s'a recunoscut prin lege, nivelul cultural fiindu-i protivnic. Rezultatul însă n'a fost astfel, principiile de bază ale notariatului, împrumutate din alte țări, fiind socotite de toți folositoare.

De aceea legea rusă este foarte îngăduitoare la numirea notarului. Un examen sumar și oarecari cunoștințe tehnice al lucrărilor de birou, sunt suficiente pentruca să fie admis candidatul. Acte oficiale de studii juridice nu sunt cerute.

În viitoarea reformă care se prepară trebuie ca situațiunea morală a notarilor să fie tratată cu totul în alt mod ca cea rusă. Pentru a avea un prestigiu în societate, trebuie să aibă și un rang echivalent în ramul judecătoresc. Acela de secretar de grefă, sau chiar de grefier, din legea rusă, n'ar corespunde însemnătății postului ce va deține notarul.

În centrele mari rangul lui să meargă până la consilier de Curte de Apel.

Numai în aceste condițiuni ne putem asigura de un personal, care să se impue prin autoritatea morală isvorită din lege, nu din cazuri sporadice de fapt.

Afară de aceasta, o supraveghere seve. și de aproape altfel întocmită ca cea din legea rusă, va ține trează conștiința și diligența persoanelor alese însărcinate cu înfăptuirea legală a actelor.

Const. I. Panaitescu

Avocat, București,
fost consilier la Curtea de Apel
din Chișinău

1) „Universul”, No. 23 din 1 Februarie 1924, scrisoare semnată de George C. Popp, avocat.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTITIE

Secția II

Audiența de la 24 Decembrie 1923

Președinția D-lui Oscar N. Nicolescu, președinte

Mihail Ștefănescu cu Ralița Banu

EXECUȚIUNE SILITĂ.—CONTESTAȚIE.—TERȚIU CONTESTATOR.—DOVADA PREJUDICIULUI IDREPTULUI SĂU.—ART. 399 PR. CIVILĂ. INCHIRIERE.—IMOBIL VÂNDUT.—RESPECTAREA CONTRACTULUI DE LOCAȚIUNE FĂCUT PRIN ACT AUTENTIC SAU CU DATĂ CERTĂ.—ART. 1441 C. CIVIL.

EXECUȚIUNE SILITĂ.—PROCEDAREA EI DE O SOMAȚIUNE.—CÂND NU ESTE CERUTĂ SOMAȚIUNEA.—ART. 388 ȘI 597 PR. CIVILĂ

1. Cu toate că, în principiu, ori ce convențiune ca ori și ce hotărâre judecătorească definitivă nu are putere de cât între părțile între cari a intervenit convențiunea sau hotărârea, totuși și un terțiu se poate opune pe cale de contestațiune la executarea unui act investit cu formula executorie la care nu a luat parte, însă pentru aceasta trebuie să dovedească că executarea aduce o vătămare unui drept al său.

2. Un act de vânzare al unui imobil este opozabil locatarului, și acesta poate fi evacuat dacă nu dovedește că închirierea întrunește condițiunile preschise de art. 1441 c. civil, adică să fi fost făcută prin act autentic sau cu dată certă.

3. Dispozițiunile art. 388 comb. cu art. 597 proc. civilă potrivit cărora titlurile executorii nu se pot executa decât numai după ce au fost precedate de o somațiune, se aplică numai atunci când cel ce a obținut titlul executor il aduce la îndeplinire contra debitorului său, ori în contra părții condamnate judecătorește la predarea unui imobil, iar nu și în cazul când un cumpărător în executarea actului său investit cu formula executorie, găsește în imobilul cumpărat pe un terțiu care deține fără titlu acel imobil, și față de care nu este ținut a face vre-o somațiune de predare.

No. 597.—Casată, în urmă recursului făcut de Mihail Ștefănescu, decizia No. 15/1923 a Curții de apel București secția II, în proces cu Ralița Banu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier St. Bonea.

S'au ascultat: d-l avocat M. Iosefache în dezvoltarea recursului și d-nii George Angelescu și Andrițoiu în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de Mihail Ștefănescu contra deciziunii Curții de Apel București, s. II, No. 150 din 1923, dată în proces cu Ralița Banu.

Văzând motivele II și III de casare astfel formulate :

„II. Print' un vădit exces de putere, Curtea a violat art. 597 proc. civilă, de oarece imi impune obligația să fac somațiune de evacuare chiriașei, când aceasta nu a dovedit un titlu ce-mi este opozabil mie cumpărător conform art. 1441 c. civ.“

„III. De asemenea Curtea violează și art. 399 pr. civ. comb.

cu 1441 c. civ. și omite să se pronunțe asupra apărării mele bazată pe dispozițiunea acestor articole, prin care ceream posesiunea imobilului cumpărat față de un pretins chiriaș care nu-și dovedise calitatea în modul prescris de lege.»

Având în vedere deciziunea supusă recursului din care se constată în fapt, că prin actul autenticat la No. 5662 din 1923 și transcris la No. 3427 din 1922 de Trib. Ilfov, s. not., recurentul M. Ștefănescu a cumpărat dela Margareta Nicolescu ș. a. imobilul din str. Lânăriei No. 29, cu obligațiunea pentru numita de a evacua corpul de clădire ce-l ocupă, până cel mai târziu la Sf. Gheorghe 1922; că, vânzătoarea neconformându-se acestei obligațiuni, recurentul a cerut și obținut investirea actului de cumpărare cu formula executorie și a procedat la executarea lui, făcând vânzătoarei somațiune prin corpul portăreilor de a-i lăsa în plină proprietate și posesiune imobilul;

Că, împotriva acestei executări s'a făcut contestație de către intimata Ralița Banu, opunându-se la evacuare pe motiv că dânsa deține imobilul și că-l ocupă în baza unui contract verbal de locațiune, încheiat cu vechea proprietară, contract prelungit în virtutea legilor excepționale relative la închirieri;

Că, Tribunalul Ilfov, s. not., căruia i-a fost îndreptată contestațiunea a respins-o ca nefundată prin sentința No. 31 din 1921, pe care contestatoarea a atacat-o cu apel;

Că, Curtea de apel s. II-a admis apelul și contestația prin decizia No. 150 din 1923, supusă recursului de față și a anulat toate actele de executare încpute pentru evacuarea imobilului ocupat de intimată;

Având în vedere că, pentru a da această soluțiune, Curtea de fond, după ce constată, că intimata a pretins, că ocupă imobilul cu titlu de locatară, motivează că actul de vânzare prin care recurentul M. Ștefănescu a cumpărat imobilul dela Margareta Nicolescu și alții, este față de intimată „res inter alios acta“ și ca atare nu poate fi executat contra ei cât timp dânsa pretinde că este chiriașă, și cât timp n'a obținut contra ei sentință de evacuare, așa că din acest punct de vedere ea nici n'avea nevoie să facă contestațiune, iar (pe altă parte Curtea de fond argumentează că, chiar în cazul când ipotetic s'ar admite, că Ralița Banu ar putea fi executată în baza actului de cumpărare, totuși nu ar putea fi evacuată atâta timp, cât nu i-a făcut în prealabil o somațiune, potrivit art. 388, 391 și 597 pr. civ.;

Considerând că, dacă este adevărat, că în principiu, orice convențiune ca și orice hotărâre judecătorească definitivă nu are putere decât între părțile, între care a intervenit convențiunea sau hotărârea, nu este mai puțin adevărat, că acela care se opune pe cale de contestațiune la executarea unui act investit cu formula executorie, la care nu a luat parte, este dator să dovedească, că acea executare aduce vătămare vr'unui drept al său, — aceasta pe temeiul principiului stabilit de art. 399 cod. proc. civ., după care orice execuțiune silită se poate contesta de cei interesați sau vătămați prin executare;

Considerând că, după art. 1441 c. civ., cumpărătorul unui imobil este dator să respecte locațiunea făcută înainte de vânzare, dacă a fost făcută prin act autentic sau act privat cu dată certă;

Că, deci rezultă, că un act de vânzare-cumpărare al unui mobil este opozabil locatarului și acesta poate fi evacuat, dacă nu dovedește că închirierea întrunește condițiunile prescise de art. 1441 c. civ.;

Considerând, în speță, că din moment ce intimata și-a bazat contestațiunea pe titlul de locatară, contestat de recurent, instanța de fond era datoare să examineze valabilitatea și opozabilitatea acestui titlu noului achizitor al imobilului, iar nu să se mărginească, pentru a admite contestațiunea intimitei, să arate, că dânsa a pretins că este chirieșă, fără însă a-i cere dovada și că nu a luat parte la actul de vânzare-cumpărare al imobilului pus în executare;

Considerând, de altă parte, că, după dispozițiunile art. 388, comb. cu art. 597 pr. civ., hotărârile și titlurile executorii nu se pot executa decât numai după ce au fost precedate de o somațiune, această dispozițiune însă, nu-și are aplicațiune decât atunci când cel ce a obținut titlul executor îl aduce la îndeplinire contra debitorului său, ori în contra părții condamnate judecătorește la predarea unui imobil, ceea ce nu este cazul în speță;

Considerând că, întrucât Curtea de fond nu a examinat titlul de locatară invocat de intimată prin contestațiunea ei, și contestat de recurent pe baza art. 1441 cod. civ., și întrucât nu a făcut o justă aplicațiune a principiului stabilit în art. 388 și 597 cod. pr. civ., ea a violat legea și a pronunțat o deciziune casabilă;

Că, dar din ambele puncte de vedere, deciziunea supusă recursului, urmază a fi casată.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

Secția IV

Audiența dela 25 Decembrie 1923

Președinția D-lui C. Al. Viforeanu, consilier

Banca de Petrol Mine și Industria cu Soc. Astra Română și Ion C. Șteflea.

MISITIE (CONTRACT DE). — QUANTUMUL COMISIONULUI. — REDUCEREA LUI DE INSTANȚELE JUDECĂTOREȘTI.

Intr-un contract de mesitie, chiar când există convențiune asupra quantumului comisionului, judecătorii au facultatea de a-l reduce dacă se constată că intervențiunile și oficiile misituului nu sunt în raport cu quantumul comisionului stipulat.

No. 125. — Admis în parte apelul făcut de Banca de Petrol Mine și Industrie în contra sentinței comerciale cu No. 65.922 a Trib. Ilfov S. I com. în proces cu Societatea Astra Română și Ion C. Șteflea.

S'au ascultat D-nii avocați V. Minculescu pentru apelantă, și d-nii avocați Emil Ottulescu și N. Stănescu pentru intimată.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Banca de Petrol, Mine și Industrie, societate anonimă din București, în contra sentinței No. 65 din 1922 a Tribunalului Ilfov, s. I comercială, prin care i s'a respins ca nefundată acțiunea ce a intentat contra Societății „Astra Română”

și Ion C. Șteflea pentru ca aceștia să fie obligați a-i plăti: primul suma de lei 70.000 lei, comisionul de 5 la sută și cel de-al doilea suma de 140.000 lei comisionul de 10 la sută la suma de 1.400.000 lei, preț cu care cei din urmă a concesionat și arendat Societății „Astra Română” prin actul de cesiune autenticat de Trib. Ilfov, secția de Notariat sub No. 27461 din 1920, terenurile sale petrolifere situate în comuna Filipești de Pădure, jud. Prahova, acțiune care a fost respinsă ca nefundată prin sentința apelată.

Având în vedere că, apelanta Banca de Petrol își întemeiază acțiunea sa pe mai multe scrisori intervenite între numita apelantă și intimății Ion C. Șteflea și Societatea „Astra Română”, cum și pe contractul de cesiune și arendare autentic, de Trib. Ilfov, s. de Not., sub No. 27461 din 15 Decembrie 1920, acte din care reese în fapt, că între părți au intervenit convențiunile prin care mai întâiu Banca de Petrol a fost însărcinată să se intereseze și să găsească amatori pentru terenurile petrolifere, pe care intimatul Ion Șteflea le posedă în comuna Moreni și Filipești de Pădure în care scop i-a incredințat toate documentele, planurile și condițiunile de cesionare.

Că, în acest scop, apelanta s'a adresat la 4 August 1919 Societății „Astra Română” și în urmă răspunsului aceștia din 8 August 1919 i-a scris că-și rezervă dreptul la un comision de 5 la sută din prețul cesiunilor ce va dobândi după propunerea sa, la care Societatea Astra prin scrisoarea din 14 August i-a răspuns că nu poate accepta plata vr'unui comision înaintea de a avea planurile spre a vedea dacă terenurile oferite o întresează sau nu.

Că, aceste planuri i-au fost predate la 19 August cu arătarea numelui proprietarului, adică a lui Ion C. Șteflea și Societatea „Astra” a confirmat primirea lor;

Că, la 19 Septembrie 1919 apelanta obține mai întâi dela Șteflea o scrisoare prin care acesta declară, că se obligă a-i număra 10 la sută din toate sumele ce va încasa dela persoanele sau societatea cu care îl va pune în legătură pentru a trata cesiunea terenurilor sale petrolifere și tot în acea zi dă la mâna lui Șteflea o scrisoare adresată Societății „Astra”, prin care îl prezintă pe acesta spre a trata în calitate de proprietar pentru cedarea concesiuțiilor, — cu această ocaziune atrage din nou atențiunea Societății „Astra” asupra comisionului de 5 la sută ce-și rezervase și prin scrisoarea din 9 August, că Șteflea s'a prezentat la Societatea „Astra” cu scrisoarea Băncii de Petrol, a tratat concesiuțiile și prin actul autentic la No. 27461 din 15 Decembrie 1920 a cedat Societății „Astra” terenurile sale petrolifere împreună cu niște drepturi de devență pe prețul de 1.400.000 lei.

Considerând că, în ce privește quantumul comisionului convenit reclamantei, se constată, că față de Șteflea are convențiunea de 10 la sută din prețul ce acesta va încasa, iar față de „Astra” nu are nici o convențiune de quantum.

Considerând că, în drept, judecătorii au facultatea de a reduce comisionul pretins, chiar atunci când există convențiune asupra quantumului dacă se constată că intervențiunile și oficiile nu sunt în raport cu quantumul comisionului stipulat, că această solu-

ține decurge din regulile de drept, relative la cauza obligațiunilor; că cu atât mai mult în cazul când, cum se întâmplă cu „Astra”, nu există convențiune asupra quantumului comisionului, judecătorii au dreptul de a proporționa comisionul cu importanța mijloacelor depuse de comisionar, așa încât față cu Șteflea cât și față cu „Astra”, Curtea își recunoaște dreptul de a aprecia asupra quantumului comisionului pretins de reclamant, punându-l în raport cu afacerile prestate de dânsa.

Având în vedere că din acest punct de privire se constată, că intervenția reclamantei se reduce la un schimb de câteva scrisori cu „Astra” și Șteflea, — însă trebuie a se ține în seamă că calitatea de Bancă de Petrol și Mine a reclamantei a contribuit prin seriozitatea ei, a determina pe părți să intre în tratative, care apoi au fost duse la bun sfârșit.

Că, în această situație, Curtea apreciind, fixează comisionul convenit apelantei dela intimatul Șteflea la suma de 42000 lei și dela intimata Societate „Astra” la suma de 14.000 lei.

Că, astfel fiind, acțiunea ca și apelul de față sunt în parte întemeiate și câtă a fi admise cu 1000 lei cheltuieli de judecată cât s'a apreciat de Curte.

Pentru aceste motive, admite în parte apelul.

Semnați: C. Al. Viforeanu, Gh. T. Ionescu, A. Rădulescu.

TRIBUNALUL ILFOV S. I. Com.

Audiența de la 24 Mai 1923

Președenția D-lui Al. Strelicescu, judecător

Radu Ionescu cu soc. Anon. Română Uzinele Metalurgice Neptun VÂNZARE COACTIVĂ. — DACĂ PARTEA CARE NU ESTE ÎN CULPĂ POATE UZA ȘI DE ALTE CĂI PENTRU DOVEDIREA DAUNELOR ÎN AFARĂ DE CALEA PREVĂZUTĂ DE ART. 68 C. COM.

Cumpărarea sau vânzarea coactivă admisă prin art. 68 c. com. este numai facultativă, în sensul că legea voește să pună numai la dispoziția părții care nu este în culpă, un mijloc mai expeditiv pentru dovedirea daunelor încercate, fără ca să decadă pe parte din dreptul de a-și dovedi daunele prin alte mijloace permise de lege în caz când n'ar fi uzat de calea indicată în art. 68 c. com.

No. 335.— Admisă în parte acțiunea intentată de Radu Ionescu cu petițiunea înregistrată la No. 44137/922 în proces cu Uzinele Metalurgice Neptun.

S'au ascultat D-nii Avocați Paul Rătescu și D. Teodosiu pentru reclamant și Ionescu-Olt pentru societatea pârâtă.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de Radu Ionescu, cu petițiunea înregistrată la No. 44137 din 1922, prin care cere ca Soc. Anon. Uzinele Metalurgice Neptun să-i plătească suma de 200.000 lei daune, diferența dintre prețul stabilit prin scrisoarea de vânzare cu data de 1 Septembrie 1922 și prețul cu care se vinde în comerț cuiele de sârmă și acelea, pentru care Soc. Neptun refuză executarea vânzării a cinci vagoane cuiele de sârmă ce i-a făcut.

Având în vedere actele din dosar și susținerile părților orale și scrise depuse la dosar;

Având în vedere că, din scrisoarea cu data de 1 Sep-

tembrie 1922, se constată, că Soc. Metalurgică Neptun vinde reclamantului cinci vagoane cuiele de sârmă, cu pretul de lei 10 și 50 kg., la dimensiunile de 28 pe 76, iar la sita 1 leu de kgr. și că a primit 100.000 lei acout, care sumă să se reducă procentual din valoarea facturii.

Având în vedere că, Soc. Neptun recunoaște la interogatoriu această convențiune, dar afirmă, că deoarece reclamantul n'a depus decât un acout de 50.000 lei la 1 Septembrie 1922 în loc de 100.000 lei, cum era convenit, că a considerat convențiunea reziliată din culpa reclamantului, făcându-i cunoscut aceasta prin scrisoarea recomandată din 27 Septembrie 1922.

Având în vedere că reclamantul arată că într'adevăr la data scrisoarei a depus un acompt numai de 50.000 lei și că restul urma să-l depue mai târziu odată cu livrarea mărfii, dar că întrucât societatea a început executarea contractului, el a înțeles, că acel contract era perfect între părți și deci pârâta nu putea suspenda executarea lui.

Considerând că, în drept, conform art. 1295 Cod. civ. vânzarea este perfectă între părți și proprietatea este de drept strămutată asupra cumpărătorului îndată ce părțile au convenit asupra lucrului și prețului, de și încă lucrul nu s'a predat și prețul nu s'a numărât.

Că, în speță, din scrisoarea arătată, rezultă, că părțile au convenit atât asupra prețului, cât și asupra lucrului și mai mult însăși pârâta a început executarea contractului, întrucât prin scrisoarea din 27 Septembrie 1922 arată, că ține la dispoziția reclamantului un sold debitor de 11709 lei provenit din executarea parțială a contractului de vânzare a cuielei, prevăzut în scrisoarea din 1 Septembrie 1922.

Având în vedere că, referitor la cehstiunea acoutului de 100.000 lei din scrisoarea arătată se constată, că părțile n'au determinat la facerea contractului, că el este o condițiune esențială, fără de care convențiunea n'ar fi putut lua naștere și aceasta mai reese și din aceea, că însuși Soc. Neptun recunoaște la interogator, că după ce a primit 50.000 lei acout, a început executarea contractului fără ca să facă vre-un demers pe lângă reclamant pentru restul acoutului convenit decât tocmai la 27 Septembrie 1922, ceea ce rezultă, că el era considerat parte din preț.

Că, mai mult, din moment ce acomptul nu se poate considera decât parte din preț și întrucât acest preț nu era specificat când și unde urma să se plătească, rezultă, că în conformitate cu art. 1362 cod. civ., cumpărătorul este dator a-l plăti la locul și timpul predării mărfii.

Având în vedere totuși că reclamantul a depus și acest rest de 50.000 lei la Banca Sindicatului Agricol Ialomița pe ziua de 28 Septembrie 1922 și aceasta s'a recunoscut de pârâtă la interogator și s'a confirmat prin scrisoarea din 5 Octombrie 1922, în care pârâta pretinde, că contractul este reziliat din culpa reclamantului.

Având în vedere că, reclamantul în dorința de a executa contractul, văzând că Soc. Neptun nu voiește a-i pune marfa la dispoziție, o somează la 16 Noembrie 1922 spre a răspunde dacă înțelege a executa contractul sau a-și lua aspră și daunele ce i-a cauzat, iar prin procesul-verbal încheiat la 20 Noembrie 1922 de Portăreii Tribunalului Ilfov se constată, că Soc. Neptun

prin reprezentantul său refuză executarea contractului, arătând că reclamantul nu a depus decât decît 50.000 lei în loc de 100.000 lei la facerea contractului și că deci contractul s'a reziliat din culpa acestuia.

Considerând că, după art. 67 cod. com. condițiunea rezolutorie se îndeplinește de drept, când una din părți oferă executarea contractului, iar în lipsă de asemenea oferte sau stipulațiuni exprese, rezilierea contractului se regulează după dispozițiunile cod. civ. privitoare la condițiunea rezolutorie tacită. în ambele cazuri însă cel în culpă răspunzând de daune.

Că, și în ipoteza că acest text de lege nu și-ar avea aplicațiunea prin faptul, că părțile nu au stipulat expres rezilierea și că nu s'ar fi oferit prețul de către reclamant, conf. art. 1020 și 1021 cod. civ., condițiunea rezolutorie fiind subînțeleasă în contractele sinalagmatiche, partea care nu este în culpă poate cere ori executarea contractului, ori desființarea lui cu daune.

Având în vedere, că pârâta Soc. Neptun chiar în ipoteza favorabilă ei, că reclamantul nu a plătit acontul integral, la termenul convențiunei, totuși nu poate susține, că contractul s'a desființat din culpa acestuia, întrucât odată ce acontul se consideră preț și atât timp cât nu a avut loc predarea, nefiind clauză expresă în contract de reziliere, Soc. putea cel mult să ceară rezoluțiunea vânzării conf. art. 1365 cod. civ. iar nu să o considere reziliată de drept cum pretinde.

Că, astfel fiind, și întrucât fără motiv legal, societatea pârâtă nu a voit să execute contractul de vânzare, urmează, că ea este în culpă și deci reclamantul poate pretinde daune conform art. 1021 cod. civ. comb. cu art. 67 cod. com.

Având în vedere că art. 68 cod. com. arată că atunci când neexecutarea contractului, provine din partea vânzătorului, cumpărătorul are drept a face să se cumere lucrul de către un ofițer public însărcinat cu aceasta și că el va avea drept la diferența dintre prețul plătit și cel convenit cu primul vânzător;

Având în vedere că, în adevăr, reclamantul nu s'a conformat acestei dispozițiuni, dar el susține, că în acest text nu-i creiază o decădere, ci numai o posibilitate de a se stabili mai exact daune încercate de partea, care nu este în culpă.

Având în vedere că în adevăr doctrina și jurisprudența în mod constant au decis, că această dispozițiune privitoare la cumpărarea sau vânzarea coactivă este numai facultativă în sensul că legea voiește să pună la dispoziția părții care nu este în culpă un mijloc mai expeditiv pentru dovedirea daunelor încercate, iar nu că partea a pierdut dreptul a le dovedi prin alte mijloace permise de lege.

Având în vedere că, în aprecierea daunelor reclamantul arată, că intră atât diferența de preț actuală față de cea convenită cât și lipsa lui de câștig de 30 la sută la marfa cumpărată.

Având în vedere că, odată stabilit că contractul nu și-a urmat executarea din culpa Soc. Neptun, urmează că daunele cerute sunt accesoriul acestei culpe pe care a produs împlinirea condițiunei rezolutorii tacite prevăzute de art. 1020—1021 cod. civ.

Având în vedere că Soc. Neptun a susținut în instanță, că lucrările, la care se referă scrisoarea din 27 Septembrie 1922 sunt chestiuni cu totul anterioare

contractului din 1 Septembrie 1922 și dacă ar fi fost vorba de executarea acestui din urmă contract, reclamantul ar fi trebuit să justifice plățile făcute pentru marfa primită.

Având în vedere, că scrisoarea din 15 Februarie 1922 depusă în copie în dosar cu justificarea afirmațiunei arătate, este cu titlul străină de operațiunea încheiată la 1 Septembrie 1922 și că dovedește tocmai legătura de afaceri ce există către reclamant și societate, iar do-vada cerută de pârâtă devine inutilă față de recunoașterea sa la interogatoriu și de scrisoarea din 27 Septembrie 1922 referitoare la executarea parțială a contractului.

Având în vedere că la dosar reclamantul a depus scrisori dela diferiți angrosiști de fierărie, buletinele cu prețurile din Galați a cuielor și adresa Camerii de Comerț din București No. 994 din 1923, din care se constată că la data de Septembrie-Noembrie 1922 prețul cuielor de sârmă era urcat față de cel convenit su societatea pârâtă.

Având în vedere că, în determinarea daunelor trebuie ținut cont atât de paguba reală a părții care nu e în culpă cât și de împiedicarea realizării unui beneficiu (1084 c. civ.)

Considerând că, beneficiul ce ar fi putut reclamantul realiza cu vânzarea cuielor cumpărate dela Soc. Neptun la data când aceasta fiind pusă formal în întârziere de a executa contractul, n'a mai voit să-l execute, urmează să se socotească la prețul ce ar fi existat pe piață la data neexecuării contractului.

Că, dacă prin pagubă urmează a înțelege atât pagubă reală cât și cearezultată din lipsa de beneficiu, nu se poate socoti, că partea care a investit un capital într'un contract și a contat pe executarea lui, nu s'a socoteala beneficiului care se întrevăd de contractanți în orice operațiune comercială și nu are drept la asemenea daune pe motiv că nu dovedește cumpărarea mărfii din comerț spre a stabili adevărata pagubă.

Având în vedere că, asemenea daune se mențin prin însăși neexecutarea contractului și sunt datorite ca urmare acelei voințe ce o parte o pune în executarea contractului, astfel, că partea în culpă să le suporte cu atât mai mult cu cât ea a putut profita de mărirea prețurilor pentru a-și desface marfa cedându-se reclamantului cu un preț mai scăzut, lipsindu-i pe acesta de câștigul aferent.

Având în vedere că, la data când societatea pârâtă n'a voit să mai execute contractul de vânzare din actele prezentate rezultă, că prețul cuielor se ridicase cel puțin c un leu la kgr. față de prețul convenit între părți, astfel că socotind la acest preț urcat câștigul rezonabil de 20 la sută ce ar fi putut realiza reclamantul prin vânzarea acelor cincisăzeci vagoane cuie, urmează că el a fost păgubit cu suma de cel puțin 150.000 lei, ținând socoteală și de livrarea parțială a mărfii.

Că, astfel fiind, acțiunea devine fundată în parte și privindu-se reziliat contractul de vânzare din culpa pârâtei, ea urmează a plăti reclamantului 150.000 lei daune plus 2000 lei cheltuieli de judecată cât s'a apreciat de instanță.

Pentru aceste motive, admite în parte acțiunea.

Semnați: *Al. Strelicescu, A. Boboc*